

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ", ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΥΤΗΣ

Ο Άγροτικός Οικίδκος υπό Σοφίας Δήμου μεταφρασθείς εκ του Γαλλικού. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εικόνων, βραβευθέν υπό τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδειον. . . . . δρ. 1,75

Ἡ Ἀνούλα υπό Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εικόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. Ἄδειον. . . . . δρ. 3,50

Βαϊτάν Ζεράν υπό Σοφίας Δήμου μεταφρασθείς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Κάσκασον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτεια. Ἄδειον. . . . . δρ. 1,50

Εἰς τὴν Θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μένη-Ρήδ, περιπετειῶδες, θεατικὸν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου, μετὰ 25 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδειον. . . . . δρ. 1,75

Τὸ ὄμμα τοῦ Φόβου υπό Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηρῶς ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. . . . . δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐδεδίου υπό Ἀρ.

Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγότατον καὶ διδακτικὸν διήγημα. Ἄδειον δρ. 1,50

Ἡ Μαρουσία υπό Π. Ι. Φέρμου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθέν υπό τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. . . . . δρ. 3,50

Ἡ Μούσα τῶν Παίδων υπό Α. Κατακουζηνῶ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδιά. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδειος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα υπό Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἀλκώτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώδως καὶ τῶν ἐπτά ἐξαδέφων τῆς. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. . . . . δρ. 3,50

Παιδικὸι Διάλογοι υπό Αἰμίλιον Ἐμαρμένον (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Ἐπιμεληθῶν καὶ Ἡγηγηθῶν. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἐορταῖς. Σειραὶ δύο, ἕκαστος. Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπι-

τροπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδειος δρ. 1,90

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικὸς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδειος δρ. . . . . δρ. 1,90

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαγνώσῃ τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μάλλον σκυθρωπὴν συναναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδειον ἕκαστον τομίδιον . . . . . λεπτὰ 50

Ο Πυρροπόλις υπό Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεῖς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εικόνων. Θεατικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθέν υπό τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. . . . . δρ. 3,50

Ο Φώτης υπό Χριστοφῶρον Σαμαρτίδου ἐπικολυρικὸν ποίημα, ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος, ἐν ᾧ περιγράφεται ὁ βίος μικροῦ ἑλληνοπαῖδος μετὰ ὧραίων περιγγραφῶν ἑλληνικῶν ἠθῶν καὶ χαρακτήρων. Ἄδειον. . . . . δρ. 1

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασθὲν εἰς τὴν ζωὴν ἡμῶν ἀνηρείσας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προληπτικαὶ δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.—32 Ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Σεπτεμβρίου 1894 Ἔτος 16ον.—Ἀριθ. 32

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΔΟΥΛΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 241]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Μεταμόρφωσις τοῦ Γιαννάκη εἰς ἄγριον καὶ τοῦ Τάχη εἰς Τέρας.—Νέον μᾶθημα τοῦ Μαρκήσιου τοῦ Γαλόσσας.—Οἱ ἥρωές μας κλεινοῦνται εἰς κλωβίον ὡς πτηνὰ.—Λογομαχία δεινὴ, κατὰ τὸ σύστημα τῶν ἡρώων τοῦ Ὀμήρου.

Ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλόσσας ἔσυρε τὸν Γιαννάκην εἰς τὴν ἐσχάτιαν τοῦ σταύλου. Ἐκεῖ ἦσαν τὰ παρακίθια τοῦ θεάτρου του.

ἤρπασε μερικὰς ὄρνιθας, αἱ ὁποῖαι ἐκοιμῶντο ἐκεῖ του πλησίον, ἀνύποπτοι αἱ δούτοχες τὰς ἔσφαξε, τὰς ἐμάθησε καὶ διὰ τῶν πετρῶν τῶν ἐκάλυψε τὰ πρόσωπα, τὰ ἐνδύματα καὶ τὰς χεῖρας τοῦ Γιαννάκη, χρησιμοποιοῦν ἀντὶ κόλλας τὸν πολτὸν τῶν αὐγῶν καὶ τῶν μαζιθῶν. Εἰς τὴν κερὰν του ἐσχημάτισεν ἐν ἰδίῳ διαδήματι διὰ τῶν πτερύγων καὶ τῶν οὐρῶν, ἅψ' οὐδ' ἐτελείωσεν ὁ παρὰ τοῦ ἀποστόλου μετασχηματισμὸς :

Ὁ Μαρκήσιος ἤρπασε μερικὰς ὄρνιθας.

« Προσὸν τῶρα » εἶπεν ὁ Μαρκήσιος « εἶσαι ἕνας ἀπὸ τοὺς ὠραιότερους ἀγρίους, οἱ ὁποῖοι ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον. Δέν σοὺ τὸ λέγω διὰ νὰ σε κολακεύσω, παιδί μου· ἀλλὰ εἶσαι πραγματικῶς δούσειδης καὶ ἀποτρόπαιος. Ἐγὼ ἀγαπῶ πάντοτε τ' ἀποδίδω τὸ δίκαιον εἰς τὴν ἀληθῆ ἀξίαν, εἰς οἰανδήποτε κοινωνικὴν τάξιν τὴν εὐρίσκω· ἀλλὰ δέν ἀρκεῖ νὰ εἶνε κανεὶς ἀποτρόπαιος, ἂν καὶ τοῦτο εἶνε ἴδη πολὺ· πρέπει ἀκόμη νὰ εἶη καὶ ἠθικὰ προτερήματα. Θὰ σε διδάξω λοιπὸν πῶς πρέπει νὰ φέρεσαι. Θὰ ξεκινήσης μετὰ τὸν ἀριστερὸν πόδα, ἐμπρός! Θὰ προχωρήσης μετὰ τὸν ἄριστον πόδα, ἐμπρός! Θὰ σταθῆς ἀκίνητος, ἐμπρός! Ἐλα τώρα, τὸ ἀριστερὸ χεῖρ' εἰς τὸ γοφόν σου· μετὰ τὸ δεξιὸν θὰ κρατῆς τὸ ρόπαλον, τὸ δὴθεν πατροπαράδοτον σου ρόπαλον. Νὰ εἶνε σκουπόξυλο, τὸ ὅποσον θὰ σου χρησιμεύσῃ ὡς πατροπαράδοτον ρόπαλον. Ἐλα, δοκίμασε. Προσὸν εἰς τὸ πρόσταγμα! Ἐμπρός, μάρες!... Ἄλτ!... Πολὺ καλὰ. Καὶ τώρα γούρλωσε τὰ μάτια σου καὶ κούνησε τὸ κεφάλι σου ἀγρίως, ὡς νὰ εἶχες ὄρεξιν νὰ καταφάγῃς τὴν

ἔντιμον οὐμήγυριν· . . . διότι δέν πρέπει νὰ λησμονῆς ὅτι εἶσαι ἄγριος ἐκ τοῦ εἶδους τῶν ἀνθρωποφάγων· ἀλλὰ δέν ἀρκεῖν αὐτὰ. Πρέπει νὰ μάθῃς καὶ τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου σου, ἂν ἤμπορῇ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι ἔχουν τόπον καὶ οἱ ἀγριοί. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους αὐτὸ δέν μας ἐνδιαφέρει. Λοιπὸν, ἡ γλῶσσα τοῦ τόπου σου εἶνε: χὰ-χί-ν! χὰ-χί-ν! Ἐλα κάμε μου χὰ-χί-ν!

Ὁ Γιαννάκης προσπαθεῖ νὰ μιμηθῆ, ἀλλὰ δέν κατορθώνει νὰ κάμῃ παρά: χί-ν-χί-ν! « Πρόσεχε! » ἀνακράζει ὁ Μαρκήσιος. « Δέν σου εἶπα χί-ν-χί-ν, ἀλλὰ χὰ-χί-ν· αὐτὸ εἶνε φυσικώτερον, ἄλλως, ποῖος ἤμπορεῖ νὰ σ' ἐννοήσῃ; Καὶ τώρα διὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ ἀνατροφή σου, ὡς ἀνθρωποφάγου, πρέπει νὰ σε διδάξω πῶς νὰ λαμβάνῃς τὴν τροφήν σου. Νά, κύτταξε αὐτὰς τὰς ὄρνιθας ποὺ ἐμάθισα πρὸ ὀλίγου. Θὰ σοὺ τῆς δέξω, μάλισ τὰς ἰδίῃς σου, θὰ ἀρχίσης νὰ χοροπηδᾷς ὡς δαιμονισμένος, νὰ τῆς βλέπῃς μετὰ λαίμαργίαν, νὰ τριχῆς τὰ δόντια σου, νὰ στραβογυρίζῃς τὰ μάτια σου· ὕστερα, ὅταν θὰ σοὺ τῆς πετάξω, πρέπει νὰ τῆς ἀρπάξῃς εἰς τὸν ἀέρα, νὰ τῆς πιᾷσης μετὰ τοῦ χεῖρος, νὰ τῆς σπαράξῃς μετὰ τὰ δόντια σου καὶ νὰ τῆς καταπιῆς χωρὶς νὰ τῆς μασησῃς, μάλι μετὰ τὰ ποδάρια, καὶ ὕστερα νὰ πλώσῃς τὰ χεῖρα σου, ὡς νὰ ἤθελες καὶ ἄλλες. Μετὰ τοῦτο θάναλαβῆς τὴν προτέραν σου στάσιν. . . .

— Μὰ πῶς θέλετε νὰ φάγω τῆς ὄρνιθας αὐτῆς ὡμῆς; ἀπήντησεν ὁ Γιαννάκης, τοῦ ὁποῖου ἐξηγείρετο ἡ ψυχὴ καὶ ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ μονον.

— Ὅριστε μας! νὰ σε τρέφουν μετὰ ὄρνιθας καὶ νὰ παραπονῆσαι!

— Μετὰ ὄρνιθας! ἂν ἦσαν ψημένες ἢ βρασμένες, δέν θὰ ἔλεγα τίποτε.

— Ὅχι! καλλίτερα κοκκινισμένες! Ἄμ' τότε τί εἶχεν θὰ εἶχες! Πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς ἀνθρωποφάγος, διὰ νὰ φάγῃ μιὰ ὄρνιθα ψητὴ ἢ βραστὴ; Ὁ πρῶτος τυχὼν θὰ ἠμποροῦσε τότε νὰ σε ἀντικαταστήσῃ. Ἀλλὰ ὡμὴ ὄρνιθα . . .

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑΠΑΗΚΤΙΚΗΣ ΕΥΘΗΝΙΑΣ

19 τόμοι τῆς « Διαπλάσεως » — 2,000 εἰκόνες — ἀντὶ δρ. 47,50 : μόνον δρ. 19

Ἡ Διεύθυνσις τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν ἡδὴ ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Δ' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντάς τώτους εἰς τιμὴν καταπληκτικῆς εὐθηνῆς, ἥτις πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Ἐκάστος τόμος τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων, κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων, εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἄδελφοῦλα μου, πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Σενοπούλου, ἐν τῷ 20ῷ.—Οἱ Καλοὶ ἄγγελοι ἐν τῷ 21.—Ὁ Μικρὸς Λόρδος, ἐν τῷ 22.—Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροθινώσας, ἐν τῷ 23 καὶ 24.—Ἀνάγνωσμα τοιοῦτον εἰς τῶσον μικρὴν τιμὴν προσφερόμενον εἶνε τυχερὸν ἀποκείμενον διὰ τοῦ ἐνδιαφερομένου ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων τῶν γονεῶν.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς κράτους, χρυσῶν, τραπεζικῶν, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα. Οἱ ἀλλόστοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν τῶν διευθύνσεων, συναποστέλλοντες τὴν παλαιὰν τῶν διευθύνσεων καὶ 25 λεπτὸν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτύπωσεως τῆς νέας ταβίνας.

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου ἐκδότην τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » ὁδὸς Αἰόλου 119 Εἰς Ἀθήνας

Παραρτήματα περὶ τῆς λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρθεσίαν δεκαπενθήμερον τὰ ποτὰ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

α, τὸ πρᾶγμα διαφέρει! ἐδῶ εἶνε ὅλη ἡ ἀξία, ὅλη ἡ τέχνη! ...

— Διόλου! δὲν θὰ φάγω! εἶπεν ὁ Γιαννάκης ἀμετάπειστος.

— Θὰ φᾶς καὶ θὰ πῆς κ' ἕνα τραγοῦδι!

— Ὅχι, ὄχι, σὰς το εἶπα. Δὲν μπορῶ ἐγὼ νὰ φάγω κρέας ὦμό.

— Ἄ, δὲν μπορεῖς. Καλά! Ἐγὼ θὰ σε κάμω νὰ μπορέσης, ἔχω τὸν τρόπον. Εἶνε μία μέθοδος που μεταχειρίζονται εἰς τὸ θηριοτροφεῖον τοῦ Βοτανικοῦ κήπου τῶν Παρισίων. Προσοχὴ!

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ σκληρὸς Μαρκήσιος τῆς Γαλόσας ἀνεκίνησε ζωηρῶς περὶ τοῦ Γιαννάκη, τὴν λεπτήν καὶ λυγηράν του ράβδον, ἡ ὁποία ἀνέδωκεν οὕτω μερικὸς συριγμοὺς ὄξει, πειστικωτέρους διὰ τὴν ἀνθρωποφαγικὴν ἀγωγὴν, ἀπὸ ὅλους τοὺς λόγους τοῦ διδασκάλου.

«Κανὼν γενικός,» ἐξηκολούθησεν ὁ τελευταῖος οὗτος. Βάλε καλὰ μέσα ἔς τὸ κεφάλι σου ὅτι ἕνας ἀνθρωποφάγος ὀφείλει νὰ τρώγῃ τὰ πάντα. Ὅ,τι καὶ ἂν του ρίπτουν, ξύλα, πέτρες, πρέπει νὰ καταβροχθίζῃ. Εἶνε ἀνάγκη τοῦ ἐπαγγέλματος. Ἀκουσες; Ἄλλ' ἀρκεῖ διὰ σήμερον ἕως ἐδῶ. Ἐχεις ἀνάγκην καὶ δευτέρου μαθήματος γιὰ νὰ γίνῃς σωστὸς Ἀγρίος. Ἀρκετὰ ἔμαθες εἰς τόσον ὀλίγον διάστημα. Ἐμπρός! Ἐμβα τώρα μέσα εἰς αὐτὸ τὸ κλουβί, μέχρι τῆς στιγμῆς που θὰ σε παρουσιάσω εἰς τὴν ἐντιμον ὀμήγηριν.»

Ὁ Γιαννάκης ἄνευ ἀντιλογίας εἰσῆλθεν εἰς ἕνα μέγαλον ξύλινον κλωβόν, τοῦ ὁποίου ἡ θύρα ἐκλείσθη ὀπισθεν τοῦ ἐπιμελῶς.

Ἀφ' οὗ ἐτιθάσσευσεν οὕτω τὸν Γιαννάκη, ὁ Μαρκήσιος ἐστράφη πρὸς τὸν Τάχην καὶ τῷ εἶπε:

«Ἡ σειρά σου. Μὴ νομίσης ὅτι θὰ σε ἀφήσω ἐσένα νὰ κάθῃσαι με σταυρωμένα χέρια, καθ' ὃν χρόνον ὁ σύντροφός σου θαποθαίνη οὕτως ὠφέλιμος εἰς τοὺς συγχρόνους σου! Ἡ ὀκνηρία εἶνε μᾶνα ὄλων τῶν ἐλαττωμάτων.... Ἄλλὰ τί νὰ σε κάμω κ ὦ κ λ ω π α, με ἄλλους λόγους μονόφθαλμον; Ὁ Κ ὦ κ λ ω ψ εἶνε πολὺ εὐάρεστος τὴν ὄψιν, χάρις εἰς τὸν μονάκριβον ὀφθαλμόν, τὸν ὅποιον ἔχει εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου. Ἄλλ' αὐτὸ ἀπαιτεῖ μεγάλας προετοιμασίας καὶ το ἀφίνω δι' ἄλλην φοράν. Ὁ ἀ κ ε φ α λ ο σ ἀνθρωπος αὐτοσχεδιάζεται εὐκολώτερα. Ἐπειτα εἶνε καὶ χαριτωμένο παιγνίδι. Ἐλα πλησίαις ἐδῶ νὰ σε ἀποκεφαλίσω!»

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ Τάχης ὀπισθοχώρησεν ἐκ φρίκης πεπεισμένος πλέον ὅτι ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλόσας θὰ του ἔκοπτε τὸν λαιμόν, ἐγγειρήσας τὴν ὁποίαν πολὺ ὀλίγην ὀρεξίν εἶχε νὰ ὑποστῇ, ἔ-

στω καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι αὐτῆς θὰ γίνῃ χαριστερός.

«Ἐλα, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριός του, μὴν εἶσαι παιδί! Ἐμπρός! ἐδῶ... Ἡ καλλίτερα ὄχι, τίποτε... ἔτσι σοῦ το εἶπα... σ' ἐπερίπαιξα διὰ νὰ γελάσω. Δὲν εἶνε κακὸ νὰ γελά κανεὶς. καὶ ὁ γέλωσ, ξεύρεις, εἶνε ἡ μάννα τῆς ὑγείας. Ἐσὺ θὰ κάμης, ὀριστικῶς πλέον

τὸ τέρας. Ἐλα λοιπὸν ἐδῶ νὰ σου βγάλω τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια. Τοῦ λοιποῦ αὐτὰ τὰ ἐξαρτήματα σοῦ εἶνε περιττά! θὰ γίνῃς ἕνα Τέρας που θ' ἀφήσῃς ἐποχὴν!

— Ἄ, θεὲ μου! ἐσυλλογίσθη ὁ Τάχης, ἐχάθηκα!»

Ὁ Τάχης ἤθελε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, ἀλλ' ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλόσας τον ἤρπασε, προσέδεσε τοὺς βραχίονάς του ἐπὶ τοῦ σώματος, τὸν ἠνάγκασε νὰ γονατίσῃ, τοῦ ἀνύψωσε τοὺς πόδας ὀπίσω εἰς τὴν ῥάχιν, τὸν παραγέμισε με στουπὶ διὰ νὰ μεταβάλῃ ὀλωσθόλου τὸ σχῆμά του,

τὸν περιέδεσε με δυνατόν σχοινίον ὡς δέμα ἐμπορευμάτος, τὸν ἐνέδωσε παλαιὸν φόρεμα ἐξ ἐρυθρᾶς μετάξης, χρυσοκέντητον, με μίαν ζώνην κουρελιασμένην τοῦ ἐφόρεσε ἕνα ἐλεεινὸν σκουφρον ἀπὸ μαῦρον βελούδον με πτερά πετεινοῦ τσακισμένα εἰς τὴν μέσην καὶ τὸν ἔστησεν οὕτω δεματιασμένον ἐπάνω εἰς ἕνα εἶδος σπηλοβάτου, ὑποχρεωμένον νὰ κρατῇ τὴν ἰσορροπίαν, ἂν καὶ χωρὶς πόδια, καὶ νὰ μὴ πίπτῃ με τὰ μούτρα ἂν καὶ χωρὶς χέρια.

Τοῦτου γενομένου τῷ ἐζωγράφησεν

ἐν ἄστρον ἐπὶ τοῦ μετώπου, τὸν ἐψήμυθίωσε, τοῦ ἐκόλλησε μουστάκια καὶ τὸν εἰσήγαγεν εἰς ἕνα κλωβόν, πλησίον τοῦ κλωβοῦ τοῦ Γιαννάκη.

— Λαμπρά! ἐξαίρετα!» εἶπεν, ἀκόμη δὲν εἶδα ὠραιότερα τέρατα καὶ σὰς ὑπόσχομαι ἐπιτυχίαν μοναδικήν, ἐξέσυχον... Ἄλλ' ἀκούω τοὺς ἄλλους πρὸς ἀνυπομονοῦν ἐκεῖ κάτω... Καθίστε φρόνιμα, παιδιά μου! μελετᾶτε τοὺς ρόλους σας, ἐνῶ θὰ περιμένετε νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά σας. Χαίρετε, ὀρεβουάρ!»

Ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλόσας ἀπῆλθε ν' ἀρχίσῃ τὴν παράστασιν, εἶδοι ὁ κόσμος ἤρξαιε νὰνυπομονῇ καὶ ἤκουοντο φωναὶ πανταχόθεν:

«Θάρσισή!... — Δὲν θάρσισή!... — Θάρσισή!... — Δὲν θάρσισή!...»

Ἐτσι συμβαίνει εἰς ὅλα τὰ θεάτρα καὶ εἰς ὅλα ἐν γένει τὰ θεήματα μέρη γενικῶς, ὅπου ὑπάρχουν ἀνόητοι ἀγαπῶντες νὰ ὑψῶνσι τὴν φωνήν, νὰ λέγῃσι δυνατὰ ἀνοησίας καὶ καμμίαν σφρὸν βανουσότητας, διὰ νὰ ἐπιδειχθῶσι ὡς ἔξυπνοι. Σὰς παρακαλῶ, ἀγαπητοί μου φίλοι, νὰ μὴ τοὺς μιμηθῆτε ποτέ.

Πολὺ σκληρὸν ἤρατε αὐτὸν τὸν Μαρκήσιον τῆς Γαλόσας; εἶμαι μετ' ἐπιγνώμην σας. Ἄλλ' ἂν τα ἔκαμνεν ὅλα ἐκ τῆς φυσικῆς του θυριωδίας καὶ ἐκ τῆς ἡδονῆς τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο τυραννὰ τὰ ἀδύνατα πλάσματα — διατί, εἰπῆτε μοι, ἐγέλα κρυφὰ ὑπὸ τὸν μύστακά του, ἀκριβῶς μάλιστα τὰς στιγμάς, κατὰ τὰς ὁποίας ἐφαίνετο περισσότερο θυμωμένος κατὰ τῶν ἠρώων μας; Ἐγὼ δὲν εἰξεύρω. Ἡ συνέχεια τῆς διηγήσεως τῆς ρίψῃ φῶς ἐπὶ τοῦ περιέργου τούτου σημείου...

Ἄλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τοὺς ἠρωάς μας.

Ὅταν εὐρέθησαν μόνοι, μακρὰν τοῦ φάσματος τοῦ ἀπανθρώπου κυρίου του, ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Τάχης ἐξευχόθησαν εἰς ἀμοιβαίας μομφάς.

«Ὡραία μὰ τὴν ἀλήθεια! ἔλεγεν ὁ πάντοτε μεμφόμενος Τάχης ἂν ὀνομάζῃς αὐτὴν τὴν τυραννίαν καλοπέρασιν καὶ διασκεδάσιν, πολὺ καλλίτερα θὰ ἔκαμνε νὰ με ἄφινες εἰς τὸν πατέρα μου ἢ εἰς τοῦ μπάρμπα-Μῆτρον, τοῦ μιλωνᾶ, ποῦ οὔτε ὅλη τὴν ἡμέρα μᾶς ἔδερνε, οὔτε μᾶς ἄφινε ποτέ χωρὶς σοῦπα καὶ λαβὴ καὶ ψωμί καὶ κρασί καὶ χαρτζιλίκι τὴν Κυριακὴ! Ἐδῶ δὲν μας δίδουν παρακατακεφαλιῆς καὶ κλωτσῆς γιὰ φαγὴ καὶ ρακὴ γιὰ δροσιστικὸ νὰ μας καίῃ τὸ στομάχι!...

— Ἄ, μὰ! ἀπήνησεν ὁ Γιαννάκης, τὸν ὅποιον ἠμπόδιζεν ἡ φιλαυτία νὰ ὁμολογήσῃ τὸ δίκαιον τῶν παρατηρήσεων αὐτῶν. Εἶσαι πολὺ παράξενος! Ἐγὼ βρῖσκω ὅτι μας τρέφουν πολὺ καλά.

— Μᾶς τρέφουν καλά! διέκοψεν ὁ Τάχης μελαγχολικῶς. Τί καλά καὶ κακά, ἀφ' οὗ δὲν μας τρέφουν διόλου!

— Ἐπειτα, ἐξηκολούθησεν ὁ Γιαννάκης, αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς, μοῦ φαίνεται πολὺ ἀστείον καὶ διασκεδαστικόν. Ἐσὺ εἶσαι πολὺ δύσκολος. Τὸ κάτω κάτω, ἂν δὲν εἶσαι εὐχарιστημένος, ἠμπορεῖς νὰ φύγῃς. Ἐγὼ δὲν σε κρατῶ.

— Ὡραία ἰδέα... νὰ φύγω... ἂν νὰ μποροῦσα...! τώρα μάλιστα που εἶμαι φευτευμένος ἐδῶ σὰν παλοῦκι, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ κουνίσω οὔτε χέρι οὔτε πόδι. Ἐξουρα ἐγὼ τί ἔπρεπε νὰ κάμω... ὅταν ἦτον καιρὸς...

— Τί; γιὰ νὰκούσομε;

— Δὲν ἔπρεπε νὰνοῖξω ἐγὼ τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς σου, ὅπως εἶχα τὴν ἀνοησίαν νὰ κάμω. Καὶ βέβαια, ἀφ' οὗ ἦσαν φυλακισμένος ἔς τοῦ πατέρα μου, ἂν εἶχες κάμη κανένα ἄσχημο πρᾶγμα!

— Ἐ, γιὰ νὰ σου πῶ, Τάχης, ἀρχίσεις νὰ με παραχαλίζῃς!

— Καὶ τί με μέλει;

— Νὰ σε μέλῃ, γιὰτί θὰ το μετανοήσῃς, νά!

— Ἐννοια σου καὶ δὲν σε φοβοῦμαι!

— Θὰ το ἰδοῦμε!

— Νὰ χαθῆς, παληάνθρωπε!

— Παληάνθρωπε;... γιὰ ξαναπέ το!

— Θὰ το λέγω ὅσῳ μ' ἀρέσει!

— Ἄμ' κοτᾶς νὰ το ξαναπῆς, δειλέ!

— Δειλὸς ἐγὼ;

— Ναι, εἶσαι δειλός.

— Νὰ λοιπὸν: Παληάνθρωπε!

— Γιὰ ξαναπέ το.

— Παληάνθρωπε!

— Γιὰ ξαναπέ το τρεῖς φορές ἔστῃ σειρά!

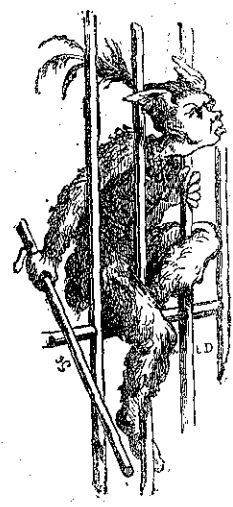
— Παληάνθρωπε! Παληάνθρωπε! Παληάνθρωπε!

Ἐδῶ ὁ Γιαννάκης, μὴ δυνηθεὶς πλέον νὰ κρατηθῇ, ἀνύψωσε τὸ πατροπαράδοτόν του ρόπαλον, ἢ μᾶλλον τὸ σκουπέξυλον, τὸ ὅποιον ἐκρατοῦσε, καὶ διὰ μέσου τῶν κικλιδίων τοῦ κλωβοῦ, ἠτοιμάσθη νὰ κτυπήσῃ τὸν Τάχην ἀλλὰ δὲν το ἔκαμα. Τὴν στιγμὴν ἐκείναν ἄς το εἴπωμεν πρὸς ἔπαιμόν του— ἐνόησεν ὡς ἐξ ἐνοστίκτου ὅτι θὰ ἦτο ἡ ἐσχάτη δειλία νὰ κτυπήσῃ τὸν Τάχην ὄχι μόνον ἄσπλον, ἀλλὰ καὶ ἀδυνατοῦντα νὰ μεταχειρισθῇ τὰς χεῖράς του— γνωρῶμεν διὰ ποῖον λόγον. Οὕτω δὲ ὁ Γιαννάκης κατεδίβησεν πάλιν τὸ πατροπαράδοτόν ρόπαλον, νομίζων ὅτι ἀρκούντως διὰ τούτου ἐδείκνυε τὴν μετριопάθειάν του.

Ἐὰν εἶνε κικλὸν νὰ μεταχειρίζεται κανεὶς βίαν ἐναντίον ἄλλου οἰουδήποτε, ἔστω καὶ ἰσπάλου του, ὅσον εἶνε ἀγενεὶς καὶ κτηνώδες νὰ κτυπᾷ τὸν ἀσθενῆ, τὸν κατώτερόν του, τὸν μὴ δυνάμενον νὰμνηθῇ. Ἀποφεύγετέ το, μικροὶ μου φίλοι. Εἶνε ἡ ἐσχάτη ἀνανδρία, ἡ ἐσχάτη

ἀτιμία καὶ τοῦτο ὄχι μόνον ὅταν τὸ θῦμα εἶνε ἀνθρώπινον ὄν, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀκόμη εἶνε ζῷον, μικρὸν ἢ μέγαλον ἀδιάφορον. Ποσάκις δὲν εἶδατε παιδιά, καὶ καμμίαν φοράν μεγάλους κκομμεταχειριζομένους ἐξ ὀργῆς, ἐκ σκληρότητος καὶ ἀκόμη ἐξ ἀχρηστίας ἀγρίας, ζῶα μὴ δυνάμενα νὰμνηθῶσιν, ἄλογα, κύνας, γάτες, πτηνὰ, ἔντομα. Οἱ δῆμοὶ τῶν δὲν γνωρίζουν πιθανῶς — τὸ πιστεύω πρὸς τιμὴν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους,— ὅτι τὴν στιγμὴν αὐτὴν διαπράττουν ὄχι μόνον τὸ μέγιστον τῶν ἐγκλημάτων, ἀλλὰ τὸ εἰδεχθέστερον, τὸ μισητότερον!...

Ὁ Γιαννάκης το συνησθάνθη ἐγκαί-

ως, διότι κατὰ βάθος δὲν ἦτο κακὸς καὶ διότι ἡ σκληρότης τοῦ Μαρκησίου τῆς Γαλόσας τὸν εἶχεν ἤδη διδάξῃ νὰ μὴ εἶνε σκληρὸς πρὸς τοὺς ἄλλους. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι πολὺ ἀκριβὰ τῷ εἶχε στοιχίσῃ τὸ διδάγμα τοῦτο!...

[Ἐπεται συνέχεια] ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗ ΧΑΡΙΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε σελ. 244]

ΣΤ'.

Ἡ κόμησα εἶχε σκοπὸν νὰ παραγγεῖλη φορέματα διὰ τὴν Θεοδοσίαν εἰς τὰ καλλίτερα καταστήματα τοῦ γαλλικοῦ συρμοῦ, ἀλλ' ἡ ταραχὴ τῆς τώρα δὲν τὴν ἄφινε νὰ σκεφθῇ διὰ ταιαῦτα πρᾶγματα. Ἡ ἐλπίς, ἡ ἀμφιβολία, ἡ ὀδύνη, ἡ προσδοκία, ἡ προσευχὴ, αὐτὰ μόνον ἀπασχολοῦν τώρα τὸ πνεῦμα καὶ αὐτῆς καὶ τῆς ἀνεψιάς τῆς. Ἄλλως τε ἡ Θεοδοσία καθόλου δὲν ἐπεθύμει νὰ φορέσῃ ξενικὴν ἔνδυμασίαν εἶχε γεννηθῇ παρὰ τὸ Κρεμλίον, τὸ ἀρχαῖον ἐν Μό-

σχα ἀνάκτορον καὶ ὑπερφηανεύετο διότι ἦτο Ρωσσίς. Διατί νὰ ἐνδοθῇ ὡς Γαλλίς; Ἠγάπα τὴν πατρίδα τῆς, ἠγάπα τὸν τσάρον τῆς, τὸν ὅποιον θεώρει ὡς πατέρα ὅλου τοῦ Ρωσσοῦ λαοῦ εἰμποροῦσαν νὰ τον προδίδουν, νὰ τον ἀπατοῦν, αὐτὸς ὅμως δὲν εἰμποροῦσε ποτέ νὰ ἔχῃ ἄδικον. Ἄν ἠδύνατο μόνον νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτοῦ, ἂν ἠδύνατο νὰ πῆσῃ εἰς τοὺς πόδας του καὶ νὰ τῷ δώσῃ τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν εἶχε δώσῃ εἰς τὸν κόμητα Βασίλη, οὐδεμίαν ἀμφιβολία τῇ ἔμενεν ὅτι ὁ πατὴρ τῆς καὶ ἡ μήτηρ τῆς ἤθελον ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν των καὶ ὅτι οἱ προδότες θὰ ἐτιμωροῦντο ὅπως τοὺς ἤξιζε.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ὁ κόμης ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Πετρούπολιν καὶ εὐθὺς ἐξήτησεν τὴν Θεοδοσίαν. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀπουσίας του ἡ μικρὰ κόρη τίποτε σχεδὸν δὲν εἶχε φάγῃ, οὔτε εἶχε κοιμηθῇ, καὶ διὰ τοῦτο εἶχε πολὺ ἀδυνατίσῃ καὶ ἦτο τοσοῦτὸ ὠχρά. Ἐτρεμεν ὅταν ἤκουε βήματα καὶ ἀκόμη περισσότερο ὅταν ἤκουε νὰ τὴν φωνάζουν. Ὁ κόμης τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας καὶ τῇ ἐψιθύρισε μερικὰς λέξεις αἱ ὁποῖαι τὴν ἔκαμαν νὰ φρικίσῃ ὑπὸ χαρᾶς. Ὁ Κεργκῶφ, τοῦ ὁποίου τὴν ὑπογραφὴν ἔφερον ἡ ἐπιστολή, εὐχόλως εἶχεν ἀνευρεθῇ εἶχεν ὁμολογήσῃ τὰ πάντα καὶ εἶχε παραδώσῃ τοὺς συνενόχους του. Ὁ Τσάρος εἶχεν ἀκούσῃ τὴν διήγησιν τοῦ πρᾶγματος μετὰ οἴκτου καὶ ὀργῆς. Διαταγαὶ εἶχον δοθῇ ἤδη ἐκ Πετροῦπόλεως νὰ ἀφεθῶσιν ἐλεύθεροι ὁ πρίγκηψ καὶ ἡ πριγκίπισσα Βαγκαρῶφ καὶ νὰ φυλακισθῇ ὁ πρίγκηψ Σέργιος.

— Πιθανὸν μάλιστα νὰ εἶνε ἐδῶ οἱ γονεῖς σου τὰ Χριστούγεννα, προσέθηκεν ὁ κόμης Βασίλη, καὶ τότε τί ὠραία Χριστούγεννα που θὰ περάσωμε!

«Ἄλλὰ δὲν σας εἶπα ὅλα μου τὰ νέα, ἐπανέλαβεν ὁ κόμης. Πρὸ τῶν Χριστουγέννων εἶνε μία ἄλλη ἐορτὴ, τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἡ ἐορτὴ τοῦ Τσάρου μας, καὶ εἰς αὐτὴν εἶνε προσκεκλημένη καὶ ἡ Θεοδοσία.

— Τί τιμὴ! Τί νὰ σημαίνῃ αὐτό; ἀνεφώνησεν ἡ κόμησα.

— Ὁ τσάρος μας εἶνε δίκαιος, εἶπεν ὁ κόμης. Ἴδου τί μοι εἶπε:— Δημοσίᾳ, ἐνώπιον ὄλων τῶν εὐγενῶν μου ἀφῆρεσα τὸν βαθμὸν ἀπὸ τὸν Βαγκαρῶφ. Ἐνώπιον αὐτῶν πάλιν θέλω καὶ νὰ τοῦ τον ἀποδώσω. Τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου θὰ τον διορίσω διοικητὴν τῆς φρουρᾶς μου μετ' ὀλίγον θὰ λάβετε τὸ οὐκάκιον (τὸ διάτάγμα).

«Ἄμα ἤκουσα τοὺς λόγους τούτους, ἐξηκούθησεν ὁ κόμης Βασίλη, δὲν ἐκρατήθηκα καὶ εἶπα εἰς τὸν τσάρον:

«— Μεγαλειότατε, ἡ κόρη τοῦ πρίγκηπος Βαγκαρῶφ, εἶνε εἰς τὸν οἶκον μου ἐπιτρέψατε εἰς αὐτὴν νὰ παρευρεθῇ

εις την αποκατάστασιν του πατρός της.
«— Άς γίνη ἡ ἐπιθυμία σας, ἀπήντησεν ὁ τσάρος.

«Καὶ ἡ ὁμιλία ἔληξεν ἕως ἐδῶ.

— Πιθανὸν ὁ τσάρος νὰ σοὶ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον, Θεοδοσία μου, εἶπεν ἡ κόμησσα. Τί θὰ τῷ εἶπης; Πρέπει νὰ ἐτοιμάσης κανὲν λογύδιον.

— Ὡ! ἀγαπητὴ μου θεία, ὅταν ἡ καρδία μας ξεχειλίξῃ ἀπὸ εὐγνωμοσύνης, εὐρίσκομεν πάντοτε λέξεις νὰ ἐκφράσωμεν ὅ,τι αἰσθανόμεθα! Ἀλλὰ ποῖος θὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Μιχαὴλ τί συμβαίνει; προσέθηκε τὸν Μιχαὴλ ὁ ὁποῖος περίλυπος περιμένει εἰδήσεις εἰς τὸ σπίτι τοῦ Σεργίου;

— Θὰ τοῦ στείλω εὐθὺς τὴν εἶδησιν μὲ ἓνα πιστόν μου ἄνθρωπον, ἀπήντησεν ἡ κόμησσα.

.....

Ἴδου διατὶ ὀλίγας ἡμέρας βραδύτερον ἡ Θεοδοσία παρουσιάσθη εἰς τὸν αὐτοκράτορα νὰ τον εὐχριστήσῃ διὰ τὴν χάριν τὴν ὁποίαν ἀπένευμεν εἰς τὸν πατέρα της. Τί συνέβη ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἡ αὐτοκράτειρα τὴν ἐνηγκαλίσθησαν δὲν ἀντελήφθη, καὶ συνῆλθε μόνον ὅταν εὐρέθη μέσα εἰς τὴν ἄμαξαν ἡ ὁποία τὴν μετέφερε κλαίουσαν ἀπὸ εὐτυχίαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς θείας της.

Z.

Ἦτο ἡ νύξ τῶν Χριστουγέννων, καὶ οἱ θόλοι καὶ τὰ κωδωνοστάσια τῶν πεντακοσίων ἐκκλησιῶν τῆς Μόσχας ἐφωτοδόλου εἰς τιμὴν τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Οἱ κώδωνες ἀντήχουν γαυμοῦ καὶ ἡ χάρα ἐπλήρου τὰ στήθη τοῦ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς διακεχυμένου πλήθους. Τὸ μέγαρον τοῦ κόμητος Βασίλη ἦτο φωταγωγημένον διὰ χιλίων κηρίων λαμπάδων.

Ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ χαρὰ τῆς Θεοδοσίας: Τεσσαράκοντα ὀκτὼ κοράσια εἶχον προσκληθῆ νὰ διέλθουν μαζί της τὰς ἐορτάς, ἀπὸ τῶν Χριστουγέννων μέχρι τῶν Θεοφανείων. Ποικίλας διασκεδάσεις εἶχον διοργανώσῃ πρὸς τέρψιν τῆς Θεοδοσίας καὶ τῶν προσκεκλημένων: διάφορα παιγνίδια καὶ χοροὺς ἄλλα πρὸ πάντων ἔπρεπε νὰ ψάλλωσιν ὕμνους καὶ ᾄσματα ἔθνηκα, κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς ρωσικῆς νεολαίας.

Τὸ δεῖπνον διεδέχθη παιγνίδιον συνηθέστατον ἐν Ρωσίᾳ πρὸς διασκέδασιν τῶν παιδων, ὁμοιάζον μὲ τὸν ἰδικόν μας «κλήδωνα».

Ἐφερον λεκάνην πλήρη ὕδατος τότε ὅλα τὰ παιδιά, ἄρρενα καὶ θήλια, ἐξέβαλον τὰ κοσμήματά των: δακτυλίδια, βραχιόλια, περιδέλαια, καρφίδια, καὶ τα ἔρριψαν εἰς τὴν λεκάνην τὴν ὁποίαν ἐσκέπασαν κατόπιν μὲ ψάβαν.

Μία κυρία προίστατο τοῦ παιγνιδίου. Ἐκράτει δέσμην χαρτίων, ἐπὶ τῶν ὁποίων

ἦσαν ἀντιγεγραμμένα ᾄσματα γνωστὰ εἰς ὅλα τὰ κοράσια καὶ περιέχοντα διαφόρους χρησμούς. Ἐν προέλεγε ταξιδιον, ἄλλο κληρονομίαν, ἄλλο ἀσθένειαν, ἄλλο θεραπείαν.

Ἡ κυρία ἐβόηξε τὴν χειρὰ της εἰς τὴν λεκάνην, ἐλάμβανεν ἓν, οἰονδήποτε προσέπιπεν ὑπὸ τοὺς δακτύλους της, κόσμημα: συγχρόνως ἐπρότεινεν εἰς ἓν κοράσιον τὴν δέσμην τῶν χαρτίων ἐκ τῶν ὁποίων τοῦτο ἐλάμβανεν ἓν κατὰ τύχην. Τὰ κοράσια ἔψαλλον ἐν χορῷ τὸ περιεχόμενον τοῦ χαρτίου, τὸ ὁποῖον καθὼς διησχυρίζοντο, προέλεγε τὴν τύχην τοῦ παιδίου εἰς τὸ ὁποῖον ἀνῆκε τὸ ἀναστυθὲν ἐκ τῆς λεκάνης κόσμημα.

Ὁ χρησμός οὗτος πραγματοποιεῖται... ὅσον ὅλοι οἱ χρησμοί, καὶ ἐλπίζω ὅτι αἱ μικραὶ Ρωσίδες δὲν τοὺς πιστεύουν ὅπως καὶ σεῖς δὲν πιστεύετε εἰς τοὺς χρησμούς τοῦ κλήδωνα. Ἀλλὰ τὸ παιγνίδιον τὰς διασκεδάζει καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαιότερον.

H.

Ἐν τούτοις καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἐορτῶν αὐτῶν, ἡ Θεοδοσία δὲν ἐλησμονεῖ τὸν πατέρα της καὶ τὴν μητέρα της καὶ καθὲ πρωὶ ἔλεγε:

— Σήμερον ἴσως ἔλθουν!

Ἡ παρομνὴ τῶν Θεοφανείων εἶχε φθάσῃ χωρὶς ἐκεῖνοι ἀκόμη νὰ φανοῦν.

Κατὰ τινὰ ρωσικὴν παράδοσιν ὁ Χριστὸς καταβαίνει τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἰς τὴν γῆν, παρηγορεῖ τοὺς δυστυχεῖς, καὶ δίδει τὴν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς ἔχοντας ἀμαρτήσας νὰ μετανοήσουν.

Ὁ θεὸς μου Βολνῶφ, εἶπε μίᾶ ἐκ τῶν μικρῶν φίλων τῆς Θεοδοσίας, ἦτο πολὺ ἀμαρτωλός. Μίαν νύκτα τῶν Θεοφανείων, ἐνῶ ἐπερνοῦσε ἀπὸ ἓνα δρόμον τῆς Μόσχας, ἓνας γέρον τὸν ἐσταμάτησε καὶ τοῦ εἶπε:

«— Διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, κύριε, κάμετε ἐλεημοσύνην, δότε μου ἓνα καπίκι.

«— Διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ἀπήντησε μὲ συγκίνησιν ὁ θεὸς μου, πάρε αὐτὸ τὸ ἀσημένιο ροῦβλι. Τότε ὁ θεὸς μου διέκρινεν ἔξαφα ἓν πρόσωπον σὰν ἀγγέλου, καὶ ἐνόησεν ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς τοῦ εἶχε μιλῆσῃ.

— Ἴσως μιλῆσῃ ἀπόψε ὁ Χριστὸς καὶ εἰς τὸν θεὸν μου Σέργιον, εἶπεν ἡ Θεοδοσία, καὶ τον ἀξίωση νὰ μετανοήσῃ καὶ αὐτός!

Ἦτο λοιπὸν ἡ παραμονὴ τῶν Θεοφανείων καὶ τὰ κοράσια ἦσαν συνηγμένα κατὰ τὸ σῆμα, ὅτε φωνή τις ἠκούσθη κρᾶζουσα: «Θεοδοσία!»

Τὸ κοράσιον ἐτρέξε πρὸς τὴν φωνὴν καὶ εἶδε τὸν κόμητα καὶ τὴν κόμησσαν Βασίλη ἐνγκαλιζόμενος καὶ καταφιλοῦντας ἓνα κύριον καὶ μίαν κυρίαν τυλιγμένους μὲ γούνας. Ἦσαν ὁ πατὴρ της καὶ

ἡ μήτηρ της. Εἰς τὴν στιγμὴν ἡ Θεοδοσία εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας των καὶ ἀντήλλαξε περιπτώξεις καὶ θερμὰ φιλήματα.

Θ.

Μετ' ὀλίγας ὥρας ὁ πρίγκηψ καὶ ἡ πρίγκηπισσα εἰσῆλθον πάλιν μετὰ τῆς θυγατρὸς των εἰς τὴν ἄμαξαν ἧτις ἐμελλε νὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν των πατρίδα, ὅπου ἐφθασαν περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἐπαύριον.

Ὁ παιδαγωγὸς τοῦ Μιχαὴλ ἐξῆλθεν εἰς προὔπαντήσιν των.

— Ποῦ εἶνε ὁ υἱός μου; Ποῦ εἶνε ὁ ἀδελφός μου; ἀνεφώνησαν οἱ ταξιδιωταί.

— Ὁ Μιχαὴλ εἶνε ἀσθενής, ἀπήντησεν ὁ Βλαδμηρος.

— Ἀσθενής!

— Ὡ! μὴν ἀνησυχεῖτε, δὲν εἶνε τίποτε σπουδαῖον ἄλλως τε πᾶς κίνδυνος παρῆλθε πλέον.

Ἴδου τί εἶχε συμβῆ:

Ὅταν συνελήφθη ὁ Κεργκῶφ, εἰδοποιήθη περὶ τούτου ὁ πρίγκηψ Σέργιος, καὶ ἡ εἶδησις αὐτὴ τον ἐτάραξε πολὺ. Ἐτρέξεν εὐθὺς εἰς τὸ σπουδαστήριον, ὅπου εὐρίσκετο ὁ Μιχαὴλ. Ὁ παιδαγωγός, ἐνοήσας τὴν ὀργὴν τοῦ Σεργίου, ἠθέλησε νὰ ἀπομακρύνῃ ἐκεῖθεν τὸ παιδίον, ἀλλ' ὁ πρίγκηψ τὸν ἐμπόδισε συνέλαβε τὸν Μιχαὴλ ἀπὸ τὸν βραχιόνα καὶ ἤρχισε νὰ ἐκφέρει κατὰ τῶν σεβαστῶν γονέων τοῦ παιδίου ὕβρεις βανασοτάτας, ὕβρεις τοιαύτας ὥστε ὁ κ. Βλαδμηρος ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἦτο ἀμαρτήμα καὶ νὰ τὰς ἐπαναλάβῃ.

Ἄντι νὰ φοβῆθῃ ὁ Μιχαὴλ ἀπὸ τὸν βάνησον τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον τον μετεχειρίσθη ὁ κηδεμών του, τὸν παρετήρει τουναντίον εἰς τὸ πρόσωπον μετὰ θάρρους.

— Εἶθε ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμέ, τῷ εἶπε, καὶ εἰμπορεῖτε νὰ με φυλακίσετε, ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖτε νὰ με ἀναγκάσετε νὰ ἀκούω τὰ ψεῖδη τὰ ὁποία λέγετε.

Ὁ πρίγκηψ τότε ἐκτύπησε τὸ παιδίον εἰς τὸ πρόσωπον ἄλλ' ὁ Μιχαὴλ ἐξηκολούθει νὰ ἀνθίσταται.

— Ὁ πατέρας μου εἶνε ἡ τιμὴ προσωποποιημένη ἢ μητέρα μου εἶνε ἓνας ἄγγελος καὶ σεῖς, σεῖς εἶθε κλέπτης καὶ προδότης! ἀνεφώνησε.

— Αὐτὴν τὴν στιγμὴν, εἶπεν ὁ παιδαγωγός, προσεπάθησα νὰ ἀποσπάσω τὸν Μιχαὴλ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ πρίγκηπος Σεργίου, τοῦ ὁποίου ἡ ὀργὴ εἶχε κορυφωθῆ, ἀλλ' οὐτε τοῦτο κατόρθωσα, οὐτε νὰ τον ἐμποδίσω εἰμπόρεσα τὸν ἄθλιον νὰ πυροβολήσῃ τὸ ταλαίπωρον παιδίον.

— Τὸν ἐπυροβόλησεν! ἀνέκραξεν ἡ πρίγκηπισσα. Ἐπυροβόλησε τὸ παιδί μου! — Εἶνε λοιπὸν πληγωμένος ὁ Μιχαλάκης μου!

— Νά, πρίγκηπισσα, ἐπληρώθη πραγματικῶς, ἀλλὰ μὴ ἀνησυχεῖτε εὐθὺς ἐκάλεσα τὸν πρῶτον χειρουργὸν τῆς Μόσχας τὸ παιδί εἶνε τώρα εἰς ἀνάρρωσιν καὶ ἡ χάρα ποὺ θὰ σας ἴδῃ θὰ ἐπιταχύνῃ τὴν ἐντελῆ θεραπείαν του.

— Μετ' ὀλίγας στιγμὰς εὐρίσκοντο καὶ οἱ τρεῖς παρὰ τὴν κλίνην τοῦ Μιχαήλ. Τὸ ὄχρον πρόσωπον τοῦ πληγωμένου ἦτο μετῆλλαγμένον ὑπὸ τῆς εὐτυχίας, ἐνῶ ἡ κουρασμένη κεφαλὴ του ἀνεπαύετο ἠρέμα εἰς τὸ στῆθος τῆς μητρὸς του, καὶ ὁ πατὴρ του ἐκράτει τὰς χεῖρας του μέσα εἰς τὰς ἰδικὰς του, δακρύων ἐξ ὑπερφανεῖας καὶ στοργῆς. Ὑπερφάνειαν ἠσθάνετο ἐπίσης καὶ ἡ Θεοδοσία εἰς τὴν καρδίαν της, συλλογιζομένη πόσον γενναῖος ἐφάνη ὁ ἀδελφός της εἰς τὴν φρικτῶδη ἐκείνην περίστασιν.

Τώρα, ἀγαπητοί μου ἀναγνώσταί, ἀν κανεὶς ἀπὸ σᾶς ὑπάγῃ εἰς Πετροῦπολιν, καὶ ἴδῃ εἰς καμμίαν μεγάλην ἐπιθεώρησιν τοῦ στρατοῦ, ἓνα στρατηγόν, μὲ λευκὴν καὶ ὀλόχρυσον στολήν, τοῦ ὁποίου τὸ ἀνάστημα ὑπερέχει ὄλων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, τοῦ ὁποίου οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ ἀστραποβολοῦν, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου διακρίνεται ἡ δύναμις καὶ ἡ πράξις, πολὺ πιθανὸν νὰ εἶνε ὁ πρίγκηψ Μιχαὴλ Βαγκαρῶφ, ὁ φίλος τοῦ Τσάρου του, τὸ εἶδωλον τῶν στρατιωτῶν του, καὶ ὁ ἀφωσιωμένος υἱὸς τοῦ ὁποίου τὴν ἱστορίαν σὰς διηγῆθην.

ΝΙΚΟΣ ΔΡΙΦΘΑΝ

[Κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικῆ]

Ο ΚΛΕΠΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 243]

— Νά μου βγοῦν τὰ μάτια, ἀν καταλαβαίνω τίποτα! ἐγρύλλισεν ὁ κλέπτης.

Ἡ ἔκφρασις ἦτο χυδαία, ἀλλὰ τί περιμένετε νὰ ἀκούσετε ἀπὸ τοιοῦτον ἄνθρωπον!

Ἐπειτα ἤρχισε νὰ γελᾷ, καὶ διὰ νὰ μὴ κάμῃ θόρυβον ἔθεσε τὴν χεῖρα εἰς τὸ στόμα του ἄλλ' ἐγέλα τόσον πολὺ ὥστε ὄλον του τὸ σῶμα ἐταράσσετο.

— Τί παράξενο! ἐπανελάβε, δὲν θέλει, λέει, νὰ με ἐνοχλήσῃ! Ἄλλο τοῦτο πάλι!» Καὶ ἐγέλα, ἐγέλα ὀλονέν.

Ἡ Ἀντιγόνη δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ διατὶ γελᾷ, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἠπατήθη.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε μὲ τὸν εὐγενέστατον τρόπον, μήπως δὲν εἶθε πραγματικῶς κλέπτης;

— Ἄ! ὄχι, κοπελοῦδα μου, ἀπήντησεν ἐκεῖνος μόλις συγκρατῶν τοὺς γέλωτας. Ἐγὼ εἶμαι ἓνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους φίλους τοῦ πατέρα σου. Ἦλθα νὰ περάσω μαζί του τὴ βραδιά μου, καί,

γιὰ νὰ μὴν ἀνυσοχῶσω τοὺς ὑπηρετάς, ἐμβῆκα ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— Ἄ! εἶπεν ἡ Ἀντιγόνη παρατηροῦσα αὐτὸν μετὰ προσοχῆς, βλέπω ὅτι θέλετε νὰ ἀστευθῆτε μαζί μου καθὼς το κάμνει κάποτε καὶ ὁ μπαμπᾶς. Ἀλλ' ἀφήσατε αὐτὰ καὶ ἀκούσατε τί θὰ σας εἶπω: ὁ μπαμπᾶς ἔφυγε διὰ τὸν Βῶλον, οἱ ὑπηρεταί μας εἶνε ὅλοι γυναῖκες, καὶ ἡ μαμμὰ θὰ ἐτρόμαζε τόσον πολὺ ἀν τὴν ἐξυπνοῦσατε ὥστε θὰ ἀρρωστοῦσε. Ἄν λοιπὸν ἤλθατε ἐδῶ νὰ κλέψετε, πολὺ σας παρακαλῶ νὰ κάμετε τὴν ἐργασίαν σας μὲ πολλὴν ἡσυχίαν, διὰ νὰ μὴ της κόψετε τὸν ὕπνον.»

Ὁ κλέπτης ἔπαυσε νὰ γελᾷ, καὶ παρατηρῶν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτῆ, ἐψιθύρισε:

— Μὰ τὸ Σταυρό! τίποτα δὲν καταλαβαίνω! Ὅμως θαρρῶ πως δὲν ἔχω νὰ χάνω καιρό.

— Βέβαια, ἀπήντησεν ἡ Ἀντιγόνη, οὐτε στιγμὴν δὲν πρέπει νὰ χάνετε. Ἡ μαμμὰ μπορεῖ νὰ ξυπνήσῃ καὶ θὰ καταλάβῃ ὅτι λείπω. Ἀπὸ ποῦ θὰ ἀρχίσετε; Τί θὰ κλέψετε πρῶτα;

— Καλὰ θὰ κάνης, κοριτσάκι μου, νὰ πᾶς νὰ βρῆς τὴ μάννα σου, εἶπε μὲ ἀπότομον ὕφος.

Ἡ Ἀντιγόνη ἔμεινε περίσκεπτος ἐπὶ τινὰς στιγμὰς.

— Θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ μὴ μας κλέψετε τίποτε, εἶπε αὐτὸ το ξεύρετε καὶ σεῖς, ἀλλ' ἂν εἶθε ἀποφασισμένος νὰ το κάμετε, καλλίτερα εἶχα νὰ σας εἶπω ποῖα πράγματα προτιμῶ νὰ κλέψετε.

— Ποῖα; γιὰ νὰ ἰδοῦμε; ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος ὁ κλέπτης.

— Νά! πρῶτα πρῶτα νὰ μὴ πάρете τίποτε ἀπὸ τὰ κοσμήματα τῆς μαμμᾶς, ἀπήντησεν ἡ Ἀντιγόνη εἶνε ὅλα μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ τὴν ἐξυπνίσετε ἄλλα καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ, τὴν ἤκουσα νὰ λέγῃ ὅτι πολὺ θὰ ἐλυπεῖτο ἀν τῆς τὰ ἐκλεπταν. Ἐπειτα δὲν πρέπει νὰ κλέψετε οὐτε ἓν ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ μπαμπᾶ...»

Καὶ μετὰ μικρὰν σιγὴν προσέθεσε κάτωχρος ἐκ συγκινήσεως:

— Ἀκούσατε νὰ σας εἶπω, πάρете τὰ ἰδικὰ μου πράγματα...»

— Τί πράγματα; ἠρώτησεν ὁ κλέπτης.

Τὸ μενταλλίον μου καὶ τὸ μικρὸ μου ὠρολογάκι ποῦ μου ἐχάρισε ὁ μπαμπᾶς, καὶ τὸ βραχιόλι μου καὶ τὸ παιριδέριον ποῦ μου ἄφησε ἡ καίμενη ἢ γιαγιά μου... Λέγουν ὅτι ἀξίζουν πολλὰ χρήματα... Εἶνε πολὺ εὐμορφα... Τὰ ἐφύλαττα νὰ τα φορέσω ὅταν μεγαλώσω, ἀλλὰ δὲν πεiráζει... εἰμπορεῖτε νὰ τα πάρете αὐτὰ. Ἐκτὸς αὐτῶν... προσέθηκε ἐκβάλλουσα στεναγμόν, ἐκτὸς αὐ-

τῶν εἶνε καὶ... τὰ βιβλία μου, ποῦ τὸσον τάγαπῶ, ἀλλὰ...

— Δὲν μου χρειάζονται τὰ βιβλία, εἶπεν ὁ κλέπτης.

— Ἀλήθεια λέτε; ἀνεφώνησεν ἡ Ἀντιγόνη. Ὡ! πολὺ σας εὐχαριστῶ...

— Ἀνάθεμά με! ἂν μου ἔτυχε ποτὲ παρόμοιο πρᾶμμα, ἐψιθύρισε ὁ κλέπτης παρατηρῶν τὸ κομψὸν προσωπάκι τῆς Ἀντιγόνης, τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰ φαιδρύνεται.

— Θέλετε νὰ πᾶω νὰ φέρω τὰ πράγματα μου ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου; ἠρώτησεν ἡ Ἀντιγόνη.

— Ὅχι, εἶπεν ἐκεῖνος ὁ στάσου ἔδῶ, ἡ καλλίτερα ἔλα μαζί μου ἔς τὴν τραπεζαρία θὰ καθίσῃς σὲ μιὰ καρέκλα ἴσα με ποῦ νὰ τελειώσω ἐγὼ τὴ δουλειά μου.

Ἄμα εἰσῆλθον εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὁ κλέπτης ἤρχισε νὰ ἀνοίγῃ τὰ συρτάρια καὶ τὰ ἐρμάρια ὅπου ἐφύλαττον τὰ ἀσημικά.

«Παράξενον μοῦ φαίνεται πῶς ξεύρετε ποῦ εἶνε φυλαγμένον κάθε πρᾶγμα... Καὶ πῶς ἀνοίγουν τόσον καλὰ τὰ κλειδιά σας!

— Ἀλήθεια, εἶνε πολὺ παράξενον, ἀπήντησεν ὁ κλέπτης. Ἡ καλὴ σπουδῆ, βλέπετε, τί δὲν κάνει;

— Ἐκάματε λοιπὸν καλὰς σπουδάς; ἠρώτησεν ἡ μικρὰ Ἀντιγόνη μὲ πολλὴν ἐκπληξιν.

— Καὶ ἀμφιβάλλεις; ἀνέκραξεν ὁ κλέπτης.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ Ἀντιγόνη προσέχουσα μήπως αἱ λέξεις τῆς τον προσβάλουν, ἀλλὰ ἡ ὁμιλία σας καὶ ἡ προφορά σας εἶνε τόσον παράδοξος...

— Αὐτὰ εἶνε γούστα, ἀπήντησεν ὁ κλέπτης. Τὴ γλώσσα τοῦ τόπου του δὲν τὴν ξεχνᾷ κανεὶς καὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἀκόμα ἂν πάῃ.

— Ἐσεῖς ἐπήγατε καὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον;

— Ὅχι ἀκόμη ἄλλα κανένα βράδυ μπορεῖ νὰ πᾶω ἐκεῖ...

Καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ γελᾷ. Τὸν διεσκέδαζε πολὺ αὐτὴ ἡ ὁμιλία, ἐνῶ συγχρόνως ἐσχημάτιζεν ἐν δέμα ἀπὸ μαχαίρια καὶ περόνια ἀσημένια.

Ὁ κλέπτης ἠνοιξε κατόπιν ἓν ἄλλο συρτάριον, καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ γελᾷ: ἐπειδὴ δὲ ἐφαίνετο πολὺ εὐχαριστημένος, ἡ Ἀντιγόνη τον ἠρώτησε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, νὰ σας κάμω μίαν ἐρώτησιν: εἶνε καλὸν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κλέπτου;

— Τὸ ἐπάγγελμα δὲν εἶνε τόσο καλὸ ὅσο ἔπρεπε νὰ εἶνε, εἶπεν ὁ κλέπτης. Δὲν εἶνε ὅλοι σὰν κ' ἐμένα ὑποχρεωτικοί, κοπελοῦδα μου.

— Ὡ! σεῖς με ὑποχρεώνετε, διότι σεῖς δὲν κάμνετε καθόλου θόρυβον.

— 'Η ἀλήθεια εἶνε, ὑπέλαβεν ὁ κλέπτης, ὅτι ἐμεῖς συνηθίζουμε νὰ κάνουμε ὅσῳ μπορούμε λιγώτερο θόρυβο. Δὲν εἶνε καθόλου ὑγιεινὸς ὁ θόρυβος εἰς τὸ δικό μας ἐπάγγελμα.

— Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μας ἀφήσετε μερικά μαχαιροπήρουνα καὶ ὀλίγα κουτάλια; Μὲ συγχωρεῖτε πού σας διακόπτω, ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως δὲν θὰ ἔχωμεν αὐριο εἰς τὸ τραπέζι.

— Δὲν ἔχετε λοιπὸν ἄλλα πρόστυχα, ἀπὸ καλαί; ἠρώτησεν ὁ κλέπτης.

— "Α! ὄχι, ἡ μαμὰ δὲν μπορεῖ νὰ τρώγῃ με αὐτά. Ἀλλὰ νὰ σας εἰπῶ ἐγὼ τί εἰμπορεῖτε νὰ κάμετε; ἀφίνετε ἀπὸ ἓνα διὰ τὴν μαμὰ καὶ ἐγὼ περνω ὅπως ὅπως.

Ὁ κλέπτης ἐδίστασεν ὀλίγον. Μετὰ μικρὰν δὲ σκέψιν ἐφάνη συμβιβαστικός, ἐδέχθη τὴν αἰτήσιν της καὶ μάλιστα ἀφῆσε καὶ δι' αὐτὴν ἀπὸ ἓν.

— "Ω! πόσον εἴθε καλὸς! εἶπεν ἡ Ἀντιγόνη βλέπουσα αὐτὸν τί ἔκαμνε. — Τὸ κάνω γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω πού δὲν ἐφώναξες, ὑπέλαβεν ὁ κλέπτης.

"Ἐπειτα ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν τοῦ σιωπηλός· ἀλλὰ κάποτε τοῦ ἤρχετο νὰ γελάσῃ ὡς νὰ ἐτριγύριζαν εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἀστῆαι σκέψεις.

Καὶ ἐνῶ ἐκεῖνος ἐργάζετο ἐν σιωπῇ, ἡ Ἀντιγόνη ἐκάθητο ἀκίνητος, κρύπτουσα τοὺς μικροὺς της πόδας μετὰ μακρὸν της ὑποκάμισον, καὶ παρατηροῦσα αὐτὸν μετὰ ὀφθαλμοὺς περιέργους.

"Ὡς διόλου νέαι σκέψεις εἰσέρχοντο εἰς τὸν μικρὸν της ἐγκέφαλον. Τέλος δὲν εἰμπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ τὸν ἠρώτησεν ἐκ νέου:

« Προτιμᾶτε ἀλήθεια τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κλέπτου ἀπὸ κάθε ἄλλο; ἠρώτησεν ἡ Ἀντιγόνη μετὰ σεβασμοῦ.

— Μὰ τὴν πίστι μου, ἀπήτησεν ἐκεῖνος, θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶμαι δῆμαρχος, ἢ βουλευτής, ἢ ὑπουργός, ἢ βασιλεὺς...

— Κρῖμα! ἀπ' αὐτὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ σας κάμω τίποτε. Ἄν ἠθέλατε κανὲν ἄλλο ἐπάγγελμα... Ὁ μπαμπᾶς μου εἶνε δικηγόρος. Σὰς ἀρέσει νὰ εἴθε δικηγόρος;

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν θὰ ἔλεγα ὄχι, ἂν ὁ πατέρας σου θέλῃ ν' ἀλλάξῃ μαζί μου τέχνη, ἢ ἂν ξέρῃ κανέναν ἄλλο πού νὰ πλούτισῃ ἀπὸ τὸ δικηγορῆσι καὶ δέχεται νὰ μου δώσῃ τὰς ὑποθέσεις του. Πάντα ζηλεύω τὴν τέχνη τοῦ δικηγόρου.

— Ὅσον διὰ τὸν μπαμπᾶ, εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θέλει νὰ γίνῃ κλέπτης, ὑπέλαβεν ἡ Ἀντιγόνη περισκεπτός, ἀλλ' ἂν θέλετε νὰ μου δώσετε τὸ ὄνομά σας καὶ τὴν διεύθυνσίν σας, ἴσως μπορέσῃ νὰ ὀμιλήσῃ δι' ἐσᾶς εἰς τοὺς φίλους του, ὅταν μᾶθῃ πόσον εἴθε ὑποχρεωτικός καὶ ἄμα τοῦ εἶπω ὅτι δὲν σας ἀρέσει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κλέπτου.

Ὁ κλέπτης ἔχωσε τὴν χεῖρα του

εἰς τὸ θυλάκιον καὶ ὑποκρινόμενος μεγίστην ἐκπληξίν:

— Βλέπετε! ἐλησμόνησα τὰ ἐπισκεπτήριά μου, ἀνεφώνησεν. Θὰ τὰ φέρῃ ἐπάνω εἰς τὸ πιάνο. Τί ἀνόητός που εἶμαι. Ἔπρεπε νὰ το συλλογισθῶ ὅτι θὰ μου χρειάζονταν.

— Κρῖμα! εἶπεν ἡ Ἀντιγόνη. Ἀλλὰ δὲν πειράζει, εἶπτε μου τὸ ὄνομά σας καὶ τὴν διεύθυνσίν σας καὶ πιστεύω νὰ τα θυμῶθῃ.

— Φοβοῦμαι πως δὲν θὰ τα θυμῶθῃς, ἀπήτησεν ὁ κλέπτης μετὰ ὑφους τεθλιμμένον. Ὅμως ἄς δοκιμάσωμε...

Καὶ ἤρχισε νὰ ἀπαγγέλλῃ μακροσκελέστατον καὶ πολυσύνθετον ὄνομα; ἔδωκεν ἡ Ἀντιγόνη.

— Αὐτὸ σοῦ φαίνεται παράξενο; εἶπεν ὁ κλέπτης κινῶν τὴν κεφαλὴν του. Βλέπετε ὅτι κ' ἐγὼ παραξενεύομαι διὰ νὰ μὴ σε κρατῶ περισσότερο, ἔρχεσαι νὰ κάνωμε ἓνα γύρο ἔς τὸ γραφεῖο πού ἔχει τοὺς θουσαυροὺς τοῦ ὀξίτιμος πατέρας σου;

— Μὴ κάμνετε θόρυβον, εἶπεν ἡ Ἀντιγόνη δεικνύουσα εἰς αὐτὸν τὸν δρόμον.

Ἀλλ' ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ γραφεῖον παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμῶσιν ἡ μικρὰ κόρη. Ὅλα τὰ τὸσον ἀγαπητὰ εἰς τὸν πατέρα της πράγματα ἦσαν ἐκεῖ, καὶ θὰ ἐλυπεῖτο πολὺ νὰ ἔβλεπε ὅτι λείπουν ὅταν θὰ ἐπέστρεφε.

Ἐστάθη μίαν στιγμὴν εἰς τὴν θύραν καὶ παρετήρησε τριγύρω της.

— "Ω! ἐψυθύρισε, θὰ ἔχετε τὴν καλοσύνην νὰ μου κάμετε καὶ ἄλλην μίαν χάριν; Ἀφήσατέ με νὰ ἀναβῶ σιγὰ σιγὰ εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Θὰ σας φέρω ὅλα μου τὰ κοσμήματα μετὰ τὴν συμφωνίαν νὰ μὴ πάρετε τίποτε ἀπ' ἐδῶ. Αὐτὰ εἰμπορεῖτε νὰ τα πάρετε εὐκόλα μαζί σας καὶ ἔχουν καὶ μεγάλην ἀξίαν... Θὰ σας τα κάμω δῶρον εὐχαρίστως, ἂν δὲν ἐγγίξτε τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ μπαμπᾶ. Τὰ ἀγαπᾶ τὸσον πολὺ ὅλα ὅσα εἶνε ἐδῶ μέσα, καὶ ἔπειτα εἶνε τόσο καλός!

Ὁ κλέπτης τὴν παρετήρησε μετὰ ὑφους παράδοξον καὶ ἀνήσυχον.

— Πήγαινε νὰ τα φέρῃς, εἶπεν Ὁι μικροὶ της θουσαυροὶ εὕρισκοντο εἰς τὸ δωμάτιόν της. Οἱ γυμνοὶ της πόδες δὲν ἔκαμναν τὸν ἐλάχιστον θόρυβον ὅταν ἀνῆρχετο καὶ κἀτήρχετο τὴν κλίμακα. Ἀλλ' ὅταν ἔπειτα τὸ μικρὸν κιδώτιον εἰς τὸν κλέπτην οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν δακρυσμένον.

— Ὁ μπαμπᾶς μου ἔχει δώρη τὸ ὄρολογάκι, ἡ μαμὰ τὸ μενταλλάκιον, ἐψιθύρισε μετὰ τρέμντα χεῖλη: τὸ μαργαριταρένιον περιδέραιον μου τα εἶχε δώρη ἡ γιαγιά μου ἢ ὅποια τὴν ἔδωκε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ἢ ὅποια τὴν ἔδωκε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ἢ ὅποια τὴν ἔδωκε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἦτο δύσκολον νὰ διαγνώσῃ τις τὰς σκέψεις τοῦ κλέπτου αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε πολὺ παράδοξον ὄφρος. Ἰσως νὰ μὴ ἦτο καὶ καλὸς ὅπως οἱ ἄλλοι κλέπται ἴσως νὰ ἐντρέπετο νὰ ἀραιρέσῃ τοὺς θουσαυροὺς της μικρᾶς κόρης ἢ ὅποια ἡγάπα τοὺς ἄλλους περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἤγγισε τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ πατρὸς της, ἐδίδαστο μάλιστα καὶ νὰ φύγῃ.

Ἦτο δύσκολον νὰ διαγνώσῃ τις τὰς σκέψεις τοῦ κλέπτου αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε πολὺ παράδοξον ὄφρος. Ἰσως νὰ μὴ ἦτο καὶ καλὸς ὅπως οἱ ἄλλοι κλέπται ἴσως νὰ ἐντρέπετο νὰ ἀραιρέσῃ τοὺς θουσαυροὺς της μικρᾶς κόρης ἢ ὅποια ἡγάπα τοὺς ἄλλους περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἤγγισε τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ πατρὸς της, ἐδίδαστο μάλιστα καὶ νὰ φύγῃ.

Ἦτο δύσκολον νὰ διαγνώσῃ τις τὰς σκέψεις τοῦ κλέπτου αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε πολὺ παράδοξον ὄφρος. Ἰσως νὰ μὴ ἦτο καὶ καλὸς ὅπως οἱ ἄλλοι κλέπται ἴσως νὰ ἐντρέπετο νὰ ἀραιρέσῃ τοὺς θουσαυροὺς της μικρᾶς κόρης ἢ ὅποια ἡγάπα τοὺς ἄλλους περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἤγγισε τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ πατρὸς της, ἐδίδαστο μάλιστα καὶ νὰ φύγῃ.

Ἦτο δύσκολον νὰ διαγνώσῃ τις τὰς σκέψεις τοῦ κλέπτου αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε πολὺ παράδοξον ὄφρος. Ἰσως νὰ μὴ ἦτο καὶ καλὸς ὅπως οἱ ἄλλοι κλέπται ἴσως νὰ ἐντρέπετο νὰ ἀραιρέσῃ τοὺς θουσαυροὺς της μικρᾶς κόρης ἢ ὅποια ἡγάπα τοὺς ἄλλους περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἤγγισε τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ πατρὸς της, ἐδίδαστο μάλιστα καὶ νὰ φύγῃ.

Ἦτο δύσκολον νὰ διαγνώσῃ τις τὰς σκέψεις τοῦ κλέπτου αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε πολὺ παράδοξον ὄφρος. Ἰσως νὰ μὴ ἦτο καὶ καλὸς ὅπως οἱ ἄλλοι κλέπται ἴσως νὰ ἐντρέπετο νὰ ἀραιρέσῃ τοὺς θουσαυροὺς της μικρᾶς κόρης ἢ ὅποια ἡγάπα τοὺς ἄλλους περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἤγγισε τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ πατρὸς της, ἐδίδαστο μάλιστα καὶ νὰ φύγῃ.

Ἦτο δύσκολον νὰ διαγνώσῃ τις τὰς σκέψεις τοῦ κλέπτου αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε πολὺ παράδοξον ὄφρος. Ἰσως νὰ μὴ ἦτο καὶ καλὸς ὅπως οἱ ἄλλοι κλέπται ἴσως νὰ ἐντρέπετο νὰ ἀραιρέσῃ τοὺς θουσαυροὺς της μικρᾶς κόρης ἢ ὅποια ἡγάπα τοὺς ἄλλους περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἤγγισε τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ πατρὸς της, ἐδίδαστο μάλιστα καὶ νὰ φύγῃ.

Ἦτο δύσκολον νὰ διαγνώσῃ τις τὰς σκέψεις τοῦ κλέπτου αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε πολὺ παράδοξον ὄφρος. Ἰσως νὰ μὴ ἦτο καὶ καλὸς ὅπως οἱ ἄλλοι κλέπται ἴσως νὰ ἐντρέπετο νὰ ἀραιρέσῃ τοὺς θουσαυροὺς της μικρᾶς κόρης ἢ ὅποια ἡγάπα τοὺς ἄλλους περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἤγγισε τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ πατρὸς της, ἐδίδαστο μάλιστα καὶ νὰ φύγῃ.

Ἦτο δύσκολον νὰ διαγνώσῃ τις τὰς σκέψεις τοῦ κλέπτου αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε πολὺ παράδοξον ὄφρος. Ἰσως νὰ μὴ ἦτο καὶ καλὸς ὅπως οἱ ἄλλοι κλέπται ἴσως νὰ ἐντρέπετο νὰ ἀραιρέσῃ τοὺς θουσαυροὺς της μικρᾶς κόρης ἢ ὅποια ἡγάπα τοὺς ἄλλους περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἤγγισε τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ πατρὸς της, ἐδίδαστο μάλιστα καὶ νὰ φύγῃ.

Ἦτο δύσκολον νὰ διαγνώσῃ τις τὰς σκέψεις τοῦ κλέπτου αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε πολὺ παράδοξον ὄφρος. Ἰσως νὰ μὴ ἦτο καὶ καλὸς ὅπως οἱ ἄλλοι κλέπται ἴσως νὰ ἐντρέπετο νὰ ἀραιρέσῃ τοὺς θουσαυροὺς της μικρᾶς κόρης ἢ ὅποια ἡγάπα τοὺς ἄλλους περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἤγγισε τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ πατρὸς της, ἐδίδαστο μάλιστα καὶ νὰ φύγῃ.

Ἦτο δύσκολον νὰ διαγνώσῃ τις τὰς σκέψεις τοῦ κλέπτου αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε πολὺ παράδοξον ὄφρος. Ἰσως νὰ μὴ ἦτο καὶ καλὸς ὅπως οἱ ἄλλοι κλέπται ἴσως νὰ ἐντρέπετο νὰ ἀραιρέσῃ τοὺς θουσαυροὺς της μικρᾶς κόρης ἢ ὅποια ἡγάπα τοὺς ἄλλους περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἤγγισε τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ πατρὸς της, ἐδίδαστο μάλιστα καὶ νὰ φύγῃ.

Ἦτο δύσκολον νὰ διαγνώσῃ τις τὰς σκέψεις τοῦ κλέπτου αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε πολὺ παράδοξον ὄφρος. Ἰσως νὰ μὴ ἦτο καὶ καλὸς ὅπως οἱ ἄλλοι κλέπται ἴσως νὰ ἐντρέπετο νὰ ἀραιρέσῃ τοὺς θουσαυροὺς της μικρᾶς κόρης ἢ ὅποια ἡγάπα τοὺς ἄλλους περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἤγγισε τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ πατρὸς της, ἐδίδαστο μάλιστα καὶ νὰ φύγῃ.

Ἦτο δύσκολον νὰ διαγνώσῃ τις τὰς σκέψεις τοῦ κλέπτου αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε πολὺ παράδοξον ὄφρος. Ἰσως νὰ μὴ ἦτο καὶ καλὸς ὅπως οἱ ἄλλοι κλέπται ἴσως νὰ ἐντρέπετο νὰ ἀραιρέσῃ τοὺς θουσαυροὺς της μικρᾶς κόρης ἢ ὅποια ἡγάπα τοὺς ἄλλους περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἤγγισε τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ πατρὸς της, ἐδίδαστο μάλιστα καὶ νὰ φύγῃ.

Ἦτο δύσκολον νὰ διαγνώσῃ τις τὰς σκέψεις τοῦ κλέπτου αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε πολὺ παράδοξον ὄφρος. Ἰσως νὰ μὴ ἦτο καὶ καλὸς ὅπως οἱ ἄλλοι κλέπται ἴσως νὰ ἐντρέπετο νὰ ἀραιρέσῃ τοὺς θουσαυροὺς της μικρᾶς κόρης ἢ ὅποια ἡγάπα τοὺς ἄλλους περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἤγγισε τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ πατρὸς της, ἐδίδαστο μάλιστα καὶ νὰ φύγῃ.

Ἦτο δύσκολον νὰ διαγνώσῃ τις τὰς σκέψεις τοῦ κλέπτου αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε πολὺ παράδοξον ὄφρος. Ἰσως νὰ μὴ ἦτο καὶ καλὸς ὅπως οἱ ἄλλοι κλέπται ἴσως νὰ ἐντρέπετο νὰ ἀραιρέσῃ τοὺς θουσαυροὺς της μικρᾶς κόρης ἢ ὅποια ἡγάπα τοὺς ἄλλους περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἤγγισε τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ πατρὸς της, ἐδίδαστο μάλιστα καὶ νὰ φύγῃ.

Ἦτο δύσκολον νὰ διαγνώσῃ τις τὰς σκέψεις τοῦ κλέπτου αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε πολὺ παράδοξον ὄφρος. Ἰσως νὰ μὴ ἦτο καὶ καλὸς ὅπως οἱ ἄλλοι κλέπται ἴσως νὰ ἐντρέπετο νὰ ἀραιρέσῃ τοὺς θουσαυροὺς της μικρᾶς κόρης ἢ ὅποια ἡγάπα τοὺς ἄλλους περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἤγγισε τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ πατρὸς της, ἐδίδαστο μάλιστα καὶ νὰ φύγῃ.

Ἦτο δύσκολον νὰ διαγνώσῃ τις τὰς σκέψεις τοῦ κλέπτου αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε πολὺ παράδοξον ὄφρος. Ἰσως νὰ μὴ ἦτο καὶ καλὸς ὅπως οἱ ἄλλοι κλέπται ἴσως νὰ ἐντρέπετο νὰ ἀραιρέσῃ τοὺς θουσαυροὺς της μικρᾶς κόρης ἢ ὅποια ἡγάπα τοὺς ἄλλους περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἤγγισε τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ πατρὸς της, ἐδίδαστο μάλιστα καὶ νὰ φύγῃ.

Ἦτο δύσκολον νὰ διαγνώσῃ τις τὰς σκέψεις τοῦ κλέπτου αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε πολὺ παράδοξον ὄφρος. Ἰσως νὰ μὴ ἦτο καὶ καλὸς ὅπως οἱ ἄλλοι κλέπται ἴσως νὰ ἐντρέπετο νὰ ἀραιρέσῃ τοὺς θουσαυροὺς της μικρᾶς κόρης ἢ ὅποια ἡγάπα τοὺς ἄλλους περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἤγγισε τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ πατρὸς της, ἐδίδαστο μάλιστα καὶ νὰ φύγῃ.

Ἦτο δύσκολον νὰ διαγνώσῃ τις τὰς σκέψεις τοῦ κλέπτου αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε πολὺ παράδοξον ὄφρος. Ἰσως νὰ μὴ ἦτο καὶ καλὸς ὅπως οἱ ἄλλοι κλέπται ἴσως νὰ ἐντρέπετο νὰ ἀραιρέσῃ τοὺς θουσαυροὺς της μικρᾶς κόρης ἢ ὅποια ἡγάπα τοὺς ἄλλους περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἤγγισε τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ πατρὸς της, ἐδίδαστο μάλιστα καὶ νὰ φύγῃ.

Ἦτο δύσκολον νὰ διαγνώσῃ τις τὰς σκέψεις τοῦ κλέπτου αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε πολὺ παράδοξον ὄφρος. Ἰσως νὰ μὴ ἦτο καὶ καλὸς ὅπως οἱ ἄλλοι κλέπται ἴσως νὰ ἐντρέπετο νὰ ἀραιρέσῃ τοὺς θουσαυροὺς της μικρᾶς κόρης ἢ ὅποια ἡγάπα τοὺς ἄλλους περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἤγγισε τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ πατρὸς της, ἐδίδαστο μάλιστα καὶ νὰ φύγῃ.

Ἦτο δύσκολον νὰ διαγνώσῃ τις τὰς σκέψεις τοῦ κλέπτου αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε πολὺ παράδοξον ὄφρος. Ἰσως νὰ μὴ ἦτο καὶ καλὸς ὅπως οἱ ἄλλοι κλέπται ἴσως νὰ ἐντρέπετο νὰ ἀραιρέσῃ τοὺς θουσαυροὺς της μικρᾶς κόρης ἢ ὅποια ἡγάπα τοὺς ἄλλους περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἤγγισε τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ πατρὸς της, ἐδίδαστο μάλιστα καὶ νὰ φύγῃ.

Ἦτο δύσκολον νὰ διαγνώσῃ τις τὰς σκέψεις τοῦ κλέπτου αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε πολὺ παράδοξον ὄφρος. Ἰσως νὰ μὴ ἦτο καὶ καλὸς ὅπως οἱ ἄλλοι κλέπται ἴσως νὰ ἐντρέπετο νὰ ἀραιρέσῃ τοὺς θουσαυροὺς της μικρᾶς κόρης ἢ ὅποια ἡγάπα τοὺς ἄλλους περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἤγγισε τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ πατρὸς της, ἐδίδαστο μάλιστα καὶ νὰ φύγῃ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

"Υστερον ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου ἐκείνην ἐν ἧ μοι περιέγραψες τοὺς ἀγῶνας τοῦ Παναχαϊκοῦ καὶ μοι ἀνῆγγελλες ὅτι εἰς τὰς ἐξετάσεις σου ἔλαβες τὸν ἐπίσημον βαθμὸν ἀρίστα, δὲν ἔλαβα οὐδεμίαν ἄλλην σου, Ἐκπῆλοσ' Ἀπολλων. Διαιτῆ;

Καὶ βέβαια, Ἀττικὴ Νόξ, εἶνε ἀληθὲς ὅτι διὰ τῆς ἐπιμονῆς, διὰ τῆς δυνάμεως, τῆς θελήσεως, θὰ κατορθώσῃς νὰ ἀποδώσῃς οὐτὴν τὴν μελαγχολίαν ἢ ὅποια κενεαὶ νὰ σου γίνῃ χρέον νόσημα. Ἐπειτα καὶ ὁ Ἀραπάκης σας μετὰ τὰ χαριτωμένα του ἐπιστάδια πολὺ θὰ συντελεσθῇ, ἐλπίζω, νὰ ἀνακτήσῃς τὴν εἰς τὴν ἡλικίαν σου ἀρμόζουσαν φειδρότητα. Καὶ τότε πῶσον περισσότερον θὰ τον ἀγαπᾶ!

"Ὅχι, φίλε μου Ἠλία Ἀναστασιᾶδῃ, δὲν θέλω νὰ μου στέλλῃς ἀρθρίδια πρὸς δημοσίευσιν δὲν το εἶπα χιλιάκις ὅτι ἐκτός τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων καὶ τοῦ παιδικοῦ πνεύματος τίποτε ἄλλο δὲν δημοσιεύω ἐκ μέρους τῶν συνδρομητῶν μου στέλλόμενον;

Ἡ Ἐλικονιάς Παρθένος περιγράφουσα μίαν ἐκδρομὴν της εἰς Ἀγίαν Μαρίναν πλίστιον τῆς Λαρίσης, τελειώνει τὴν περιγραφὴν της μετὰ τὸ εἶπε θλιβερόν ἐπεισόδιον, τὸ ὅποιον δημοσιεύω χάριν τῶν ἀπροσέκτως ἐκτιθεμένων εἰς παρομοίους κινδύνους ἐκ τῶν μικρῶν μου φίλων: — Περὶ τὴν ἐκτὴν ὥραν ἠτομαζόμεθα νὰ ἀνακρίσωμεν ὅτε ἠκούσθησαν κραυγαὶ καλοῦσαι εἰς βοήθειαν· ἐτρέξαμεν καὶ εἰδομέν γυναικὰ ἦτις διὰ σημάτων μᾶς ἐδείκνυε τὸν Πηγεῖον ποταμὸν ὅπου ἦσαν δύο παιδία ἐνηγκαλισμένα καὶ πνιγμένα. Εἶχον ὑπάγῃ νὰ κάμουν λουτρὸν καὶ ἐπινύγησαν. Ἐστρεψασαν οἱ ἄνθρωποι καὶ τα ἔβγαλαν καὶ τα ἐπήγαγν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀκολουθούσης τῆς μητρὸς ἢ ὅποια ἀνέσπα τὰς τριχὰς τῆς κεφαλῆς της...

Εὐτυχὴς εἶμαι διότι τόσον χαρὰν σοι προέβουον αἱ ἀπαντήσεις μου, Ἀρδός τῆς Ἡωίας. Κλέπτε ἀπὸ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς σου μερικάς στιγμάς διὰ νὰ μου γράψῃς, διότι καὶ ἐγὼ τὴν αὐτὴν αἰσθάνομαι χαρὰν ὁσάκις λαμβάνω ἐπιστολάς ἀπὸ τοὺς φίλους μου. Εἰς τὴν Σεμίραμιν καὶ τὴν Παπαρούναν θὰ μεταδώσω τοὺς ἀσπασμούς σου.

Μὲ τὸ παρὸν φύλλον, Μέλλον Ναυαρχε, στέλλονται καὶ πρὸς σὲ καὶ πρὸς ἄλλους τοὺς συνδρομητὰς τοῦ 93 καὶ δύο τελευταῖα τεύχη τοῦ κληρονόμου τοῦ Ροβινσώνας (23ον καὶ 24ον). Τώρα θὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ πυκνὴ ἔκδοσις τῶν καθυστερησάντων ἐφετινῶν φυλλαδίων. Ἄν οἱ καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν των ἐπρωθυμιοποιοῦντο ἐπὶ τέλος νὰ ἀποτίσωσιν αὐτὴν, ἢ ἔκδοσις τῶν φυλλαδίων οὐδέποτε θὰ καθυστερήσῃ, διότι δὲν θὰ ἡμεθα ἠναγκασμένοι νὰ κατασταλάωμεν τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου μας εἰς διηγετικὴν ἀλληλογραφίαν καὶ διατήρησιν λογιστικῶν βιβλίων πολυδαίδαλων.

Ἐγχεῖν τὸ νέον σου τοῦτο ψευδώνυμον, Ἀρχιναυαρχε Θεμιστόκλειε, καὶ περιμένω συχνὰς ἐπιστολάς σου.

Μὲ ἀνοιχτὰς ἀγάλας δέχομαι τὴν μικρὰν σου ἀδελφὴν μεταξὺ τῶν φίλων μου, ἀγαπητὴ Ἰωάννη Χρηστίδῃ. Τὸ ψευδώνυμόν της πολὺ μ' ἀρέσει καὶ περιμένω γραμμα

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ΚΑΙ ΠΟΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΥΤΗΣ

Ο Άγροτικός Οικίδκος υπό Σοφίας Δήμου μεταφρασθείς εκ του Γαλλικού. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εικόνων, βραβευθέν υπό της Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδետον. . . . . δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθούλα υπό Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ του Γαλλικοῦ. Χαριεστάτον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εικόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. Ἄδետον. . . . . δρ. 3,50

Βαῖτὰν Ζεράν υπό Σοφίας Δήμου μεταφρασθείς ἐκ του Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Κούκασον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτειαι. Ἄδետον. . . . . δρ. 1,50

Εἰς τὴν Θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μέην-Ρήδ, περιπετειώδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου, μετὰ 25 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδետον. . . . . δρ. 1,75

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου υπό Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθὲν ἐκ του Γαλλικοῦ τοῦ André Launier. Μυθιστορία ζωηρῶ ἑνδιαφέροντος ἐν Ρωσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον. . . . . δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐδελίου υπό Ἀρ.

Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγώτατον καὶ διδακτικὸν διήγημα Ἄδետον δρ. 1,50

Ἡ Μαρούσια υπό Π. Ι. Φέρμπου μεταφρασθεῖσα ἐκ του Γαλλικοῦ τοῦ P.-J. Stahl. Διήγημα Ρωσικῆς ὑποθέσεως, συγχινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν υπό της Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον. . . . . δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων υπό Α. Κατακουζηνῶ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδետος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα υπό Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἀλκώτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώιδος καὶ τῶν ἐπτά ἐξαδέλφων της. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον. . . . . δρ. 3,50

Παιδικοὶ Διάλογοι υπό Αἰμιλίου Ἐμμερμένου (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενωγῶν καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἐορταῖς. Σειραὶ δύο, ἥτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπι-

τροπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδետος δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικὸς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδետος δρ. . . . . δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνοιν τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μάλλον συθροπὴν συναναστροφῆν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδետον ἕκαστον τομίδιον . . . . . λεπτὰ 50

Ὁ Νυκτοπόλις υπό Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεῖς ἐκ του Γαλλικοῦ μετὰ 24 εικόνων. Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτικῆος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν υπό της Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον . . . . . δρ. 3,50

Ὁ Φῶτις υπό Χριστοφῶρου Σαρματσίδου ἐπικολυρικὸν ποίημα, ἐκτάκτου ἑνδιαφέροντος, ἐν ᾧ περιγράφεται ὁ βίος μικροῦ ἑλληνοπαίδος μετὰ ὠραίων περιγραφῶν ἑλληνικῶν ἠθῶν καὶ χαρακτήρων.

Ἄδետον. . . . . δρ.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑΠΑΗΚΤΙΚΗΣ ΕΥΘΗΝΙΑΣ

19 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» — 2,000 εἰκόνες — ἀντὶ δρ. 47,50 : μόνον δρ. 19

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» σχηματίσασα πλήρως σειρὰς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τῶμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντες τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθνήν, ἥτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρεχόμενοι εἰνε οἱ ἑξῆς 19 τόμοι : 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 12ος, 14ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι πέντε τόμοι εἰνε σχεδὸν ἐξηνητημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου καὶ 13ου τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10ου δρ. 4, καὶ τοῦ 2ου δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι ἢ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν ὥστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς ευκαιρίας πρέπει νὰ μὴ ἀναβάλλωσιν.

Ἐκαστος τόμος τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», κομμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων, εἰνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν ταῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως» ἐκτός τῆς ἄλλης ποιικίης ἐξῆχος ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κύριος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ὑπὸ της Γαλλικῆς Ἀκαδημίας:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλῶρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἦρος, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροβουμά, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κεράβιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διετιεὶς διακοπαὶ, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Ἡ Νυκτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ. — Ἡ

Ἀδελφοῦλα μου, πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροδινισώως, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Ἀνάγνωσμα τοιοῦτον εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενον εἰνε τυχερὸν ἀποκείμενον διὰ τοὺς ἑνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων των γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δεόν νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἕκαστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἑξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον, δὲν προσθέτωσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ, εἰνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματῶσημον.

Αἱ παραγγελίας ἀπευθύνονται μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθείαν

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον
ἐκδόστην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»
ὁδὸς Αἰόλου 119 Εἰς Ἀθήνας

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδόστην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χρονομιμαμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκαμεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

φράγκων, ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ, εἰνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματῶσημα. — Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματῶσημον διὰ τὴν διαπᾶνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρελευσιν δικαιοδοτεῖται τὸ πᾶν ἀπὸ της ἐκδόσεως των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ της Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀγαθίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκαστοῦ μηνὸς
καὶ εἰνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτισσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.—33

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Ὀκτωβρίου 1894

Ἐτος 16ον.—Ἀριθ. 33

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 249]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ὁ Γιαννάκης παρουσιάζεται ὡς «Τέρας». — Τὸ κοινὸν παραπονεῖται καὶ διαμαρτυρεῖται. — Πῶς ὁ Γιαννάκης ἐκτελεῖ τὰ χρέη του ὡς Καννιβαλός. — Ὁ Γιαννάκης εὐρίσκει εἰς τὸ σκληρὸν δῆλημα νὰ φάγῃ ἢ ἕνα ὄρνιθον ὡμὸν ἢ μίαν πέτραν. — Ἡ ἀμνηστία τοῦ Μαρκησίου τῆς Γαλλόσσας ἀπέναντι τοῦ κοινού, ἀπαιτοῦντος τὴν κατὰ γράμμα ἐκτέλεσιν τῶν ὑποσχέσεών του. — Ἐπιμβασίς τῆς ἐξουσίας καὶ φιλικὸς συμβιβασμὸς — Ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Τάκης μεταμορφοῦνται εἰς ἄρκτους καὶ καταδικάζονται νὰ παλαίσουν καθ' ἑλων τῶν σκύλων τοῦ χωρίου.

Ἐξαίφνης μέγας θόρυβος, ἀπὸ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ θεάτρου προερχόμενος, ἀπέσπασε τὴν προσοχὴν τοῦ Γιαννάκη καὶ τοῦ Τάκη.

Καθ' ὃν χρόνον οὗτο ἐλογομάχουν, καθὼς εἶδομεν εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον, ἡ παράστασις ἐξηκολούθει. Διαδοχικῶς ἐθαυμάσθησαν ὑπὸ τοῦ κοινού τὰ ἀθλητικὰ γυμνάσματα τῆς Βασιλείσης τῶν Σαλμιγονδεῶν ἠθῶν, τὰ ἀκροβατικὰ ἄθλα τῶν μεγαλειτέρων τῆς θυγατέρων καὶ αἱ τοῦ μ. π. ε. τῶν μικροτέρων, τὰ ταχυδακτυλουργικὰ παίγνια τοῦ Μαρκησίου, τὰ ἄνοστα ἀστεῖα τοῦ Παλιλάτσου, κτλ. Ἐπὶ τέλους ἤρχισεν ἡ ἐπίδειξις τῶν τεράτων καὶ τῶν θαυμασιῶν μετὰ τῆς προφορικῆς αὐτῶν ἐπεξηγήσεως. Ἄλλ' ὅλα ταῦτα ὀλίγη διασκέδαζον τοὺς θεατὰς διότι εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς παραστάσεως ὁ Μαρκησίου εἶχε προκηρύξῃ κατὰ τὴν προσδοκίαν τοῦ ὁποίου ἐξημίωνεν ὅλα τὰ ἄλλα. Τὸ θαυμαστὸν τοῦτο καὶ τόσον ζωηρῶς ποθοῦμενον πράγμα, ἦτο καθὼς ἐνθυμείσθε ἡ ἀρ κ τ ο κ υ ο μ α χί α, δηλαδὴ ὁ μέχρι θανάτου ἀιματηρότατος ἀγὼν μετὰ δύο ἄρκτων τῆς Παγωμένης Θαλάσσης καὶ τεσσάρων μ. π. οὐ λ - ν τ ὀ γ κ, ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι λαμβάνουν χώραν κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτάς, ἐν τῇ πόλει τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως πασῶν τῶν Ἰσπανίων, τοῦ ὁποίου ἡ Α. Μ. ἢ σύζυγος καὶ Βασίλισσα, ἀγαπᾷ ἐμπαθῶς τὴν διασκέδασιν ταύτην.»

Ὁ Γιαννάκης παρουσιάζεσθ ὡς ἀνθρωποφάγος. (Σελ. 258, στήλ. β')

Τὸ κοινὸν ἐφαίνετο συμμεριζόμενον τὰ αἰσθήματα τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσης πασῶν τῶν Ἰσπανίων καὶ ἐξῆτι ἐπιμῶνως παρὰ τοῦ Μαρκησίου τῆς Γαλλόσσας τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς πομπῶδους ὑποσχέσεως.

Ἄλλ' ὁ τελευταῖος οὗτος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφοβήθη νὰ ρίψῃ μίαν τοιαύτην ὑπόσχασιν εἰς τὸν ἄερα, ὅπως τόσας ἄλλας ἐπίσης ψευδεῖς, χωρὶς νὰ ἔχη τὰ μέσα νὰ τὰς πραγματοποιήσῃ καὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ μόνον νὰ ἐξεγείρῃ τὴν περιέργειαν, ὁ τελευταῖος οὗτος, λέγω, προσεπάθει νὰ στρέφῃ ἐπ' ἄλλο τὴν προσοχὴν τοῦ κοινού κάθε φοράν πρὸ τοῦ ὑπενθύμιζε τοὺς λόγους του — ἀλλ' εἰς μάτην. Αἱ ἐπιμόνοι κραυγαὶ ἐξηκολούθουν καὶ ἐπολλαπλασιάζοντο :

« Τῆς ἀρκουδες ! τῆς ἀρκουδες ! . . . Θέλουμεν τῆς ἀρκουδες τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσης πασῶν τῶν Ἰσπανίων ! »

Ἐπὶ τέλους, ἄφ' οὗ εἶδεν ὅτι τίποτε δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ κάμῃ τὸν κόσμον νὰ λησμονήσῃ τὴν ἀρ κ τ ο κ υ ο μ α χί α ν, ὁ Μαρκησίους ὠδήγησε τὴν ὀμήγυριν πρὸ τῶν τελευταίων κλωβῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνέχλειον τὰ δύο αὐτοσχέδια τέρατα που γνωρίζομεν.

Ἀνασηκώσας διὰ τῆς ἀκρας τοῦ ραβδίου του τὸ ἐκπρασίνου ὑφάσματος παραπέτασμα, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐσκέπαζεν, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ Τάκη, καὶ ἀρπάσας αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βάρου του, τὸν ἔσυρεν ἔξω καὶ τὸν ἔστησεν ἐπὶ τοῦ πλατέος χειλὸς τοῦ σανιδώματος, τὸ ὁποῖον περιέφρασε τὸ θηριοτροφεῖον.

« Τὸ ἕνα περιεργότερον ἀπὸ τὸ ἄλλο ! » εἶπε τότε μετὰ τὴν στομφώδη του φωνήν, κραδαίνων τὸ ραβδίον του. « Ἐδῶ ἰδέτε, Κυρία καὶ Κύριοι ! εἰνε τὸ τε ρ α τ ὼ δ ε ς π α ι δ ί ο ν, τὸ ἐπιλεγόμενον Μ υ γ ο χ ά φ τ η ς. Θαυμάσατε, Κυρία καὶ Κύριοι, τὴν περιέργον κατασκευὴν τοῦ σώματός του. Εἶνε ζῶον παράδοξον, πρωτοφανές· δὲν ὀμιλεῖ καὶ τρέφεται ἀποκλειστικῶς με ἐντομα. Εἴμπορεῖτε νὰ δοκιμάσετε μόνον σας. Εἰς τὴν ιδιότητα ταύτην ὀφείλει τὴν ὀνομασίαν του : Μυγοχάφτης ! »

Οἱ πλεόν περιεργοὶ ἐσπευσαν τότε νὰ συλλάβουν μίαν καὶ νὰ τὰς προσφέρουν εἰς τὸν δυστυχῆ Τάκη, ὁ ὁποῖος ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν μετὰ φρίκης.

« Δὲν θέλει μυγες τὸ τέρας σου ! » εἶπον μερικοὶ, κινῶντες δυσπίστως τὴν κεφαλὴν.